

На частку закупівельно-постачальницьких кооперативів у Єдиній Європі припадає близько 50 % обсягу поставок товаровиробниками необхідних засобів виробництва. Основа кооперативної постачальницької діяльності – забезпечення мінеральними добривами та кормами. Частка таких кооперативів у Франції, Німеччині, Нідерландах, Швеції, Данії та Норвегії складає 50-65 %. У ряді країн кооперативам належить суттєва роль у забезпеченні фермерів насінням. Так, у Данії на їхню частку припадає 35 % поставок усього насінневого матеріалу, в Ірландії – 55 %, в США – 15 %, у Франції – 73 % [3, с. 130-132]. У таких розвинених країнах, як Німеччина, Франція, США, Велика Британія та Канада, від 20 до 70 % фермерських господарств охоплено різними формами кооперування для придбання й спільного використання й обслуговування техніки [4, с. 130-136]. У країнах Європи багато фермерських господарств є одночасно членами 5-7 кооперативних об'єднань [3, с. 57]. В Україні також об'єктивно назріла необхідність у відродженні такої кооперації.

Проте сільськогосподарська галузь, як і окремо взяті сільськогосподарські підприємства, мають ряд проблем, що не дають можливість забезпечити конкурентоспроможність сільськогосподарської продукції в умовах європейської інтеграції. Сільськогосподарські товаровиробники завжди будуть мати проблеми, викликані певною специфікою й особливостями сільського господарства. Вони є характерними для сільського господарства в усьому світі: залежність від кліматичних і погодних умов, сезонного характеру виробництва й надходження коштів від реалізації продукції, сільськогосподарські товаровиробники мають справу на ринку з економічними суб'єктами значно сильнішими за них тощо.

Ці проблеми поглиблюються загальною ситуацією в Україні: належна підтримка державою сільського господарства відсутня, інфраструктура ринку не повністю сформована, комерційні структури монополізували такі сфери діяльності, як переробка, реалізація, постачання та послуги. Унаслідок цього у сільськогосподарських товаровиробників виникли серйозні проблеми: недостатність власних коштів і неможливість одержати кредити на прийнятних для них умовах; низький рівень матеріально-технічного забезпечення; проблеми постачання засобів виробництва, пов'язані з диспаритетом цін на сільськогосподарську та промислову продукцію; проблеми зберігання та переробки продукції; проблеми з пошуком ринку збуту продукції на вигідних умовах. Наявність цих проблем і неможливість, а часом і недоцільність їх вирішення поодиноці спонукає керівництво фермерських і інших сільськогосподарських підприємств звернутись до ідеї створення обслуговуючого кооперативу.

Проте, розвиток обслуговуючих кооперативів в Україні є складним і системним завданням, вирішення якого вимагає залучення організаційних, фінансових, інституційних ресурсів, створення умов, які б сприяли підвищенню ефективності функціонування кооперативів. Розвиток сільськогосподарської кооперації вимагає урахування не тільки внутрішньої логіки самої кооперації, а й зовнішніх та внутрішніх умов її реалізації, що зумовлено специфічною соціально-економічною ситуацією. Тому подальший розвиток сільськогосподарських обслуговуючих кооперативів буде залежати від подолання тих негативних явищ, які визначаються зовнішніми та внутрішніми умовами господарювання.

Перелік посилань:

1. Зіновчук В. В. Міжнародні принципи фермерської кооперації [Текст] / В. В. Зіновчук // Сільські обрії. – 1997. – № 10-12. – С. 19-22.
2. Минаков И. А. Кооперация и агропромышленная интеграция в АПК [Текст] / И. А. Минаков. – М. : Колос С, 2012. – 264 с.
3. Ткач А. В. Сельскохозяйственная кооперация [Текст]: учеб. пособие / А. А. Ткач – М. : Издательско-торговая корпорация «Дашков и К», 2015. – 364 с.
4. Марченко В. Організаційні форми використання сільськогосподарської техніки [Текст] / В. Марченко, В. Сінько // Пропозиція. – 2014. – № 2. – С. 130-136.

NEGATIVE IMPACT OF CORPORATE GLOBALISM ON NATIONAL ECONOMY

A. Fatun, student

Supervisor: T. Ostapenko, PhD (economics)

National Aviation University in Kyiv

The most developed part of the world society has moved to a new post-industrial era of civilization and objectively alters the paradigm of transformation and strategy of global and national development. The objective processes of globalization in scope and force of impact is quite defining the nature and the laws of the world, global development. This gives rise to a real positive consequences are global integration and economic synergies, but also negative consequences are internal conflict and threats for nation-state.

Globalization processes have their positive and negative consequences that are reflected differently in countries depending on the state of economic development. Therefore, it is necessary to create strategies of development of national economies that would meet the conditions of globalization. Common areas of such strategies should be protectionism and support of domestic producers, effective international policy, state influence on resource allocation and profit amid industries, support for social sectors, monitoring the activities of international companies, an effective competition policy. In Eastern Europe, researchers have mostly not yet distinguished categories of «globalization» and «globalism» and a typical example is the concept by author M. Delyahina [1]. He reasonably believes that globalization is a process of forming a single cascade of global financial and information space based on the latest information and computer technology. Globalization has become a new era in human development. Globalistics science of globalization is too focused on the financial component of the process – and therefore still ignores issues such as new high human intelligence technologies. Any global corporation, that acting in accordance with the laws of the new global competition, is unable to share with «humanity» for its achievements, because under current conditions it would undermine corporate competitiveness. Globalism as a world system of global corporatism inevitably leads to becoming a global monopoly, which is by transforming competition into monopoly [1].

It is defined that anti-globalization has become a significant phenomenon of the era of global corporatism and global competition. And of course, if there is objective globalism, there is his antithesis – anti-globalization. Some authors believe that the anti-globalization means anti-Americanism, because, in their view, «globalization is America» [2]. American expansion and domination are largely stimulated by power, globalization and global competition.

Moreover, global competition has stimulated the movement of intellectual resources and intellectual capital. Today flowing and accumulating the intellectual capital through mechanisms of «pumping drain» is a determining factor in global competition. Global intellectual competition is increased. As a result, it inevitably reduces the number of developed countries in narrowed field of global competition, many once underdeveloped post industrialized countries (Russia, Ukraine) slide on the lower level of the international «competitive ladder». This is not only intellectual intelligent, but also other resources that are increasingly losing regional and territorial identification.

It's analyzed that export-orientation strategy of economic development in Eastern Europe emerges as the main threat of the spread of national enterprise, economic freedom and economic democracy that preventing the formation of the middle class. This inevitably leads to oligarchic clan overconcentration and centralization of the national capital, public corruption, embezzlement and shadow economy. For example, in Ukraine, only 13 years of the sovereign state of 20 oligarchic families concentrated in the hands of more than 80 % of the national capital [1]. Ukraine was faced with the need to develop an optimal strategy for national economic development, models of participation in world globalization. Resolving these problems should lead Ukraine to a new level of economic development, strengthen ties with the world and uncover prospects for participation in major world organizations.

The current system of power corporate globalism, which originated in the 90s, is not only a reality, but also a world power. More than 66 thousand transnational corporations became global corporations and global system due to activities of 600 thousand companies [1]. As a result, development of national economy and finance are declined. It carries a deadly threat to national entrepreneurship and market capitalism in general.

It's defined that competitive advantages of global corporations – technological leaders is how big and provide such high monopoly profits. International companies that own and control the number of branches abroad, apply the following strategic management methods that will damage national interests. The globalization of finance causes growth of speculation that increases the risk of system failures. Given the growing interdependence and mutual vulnerability increases – financial crisis in one country can have regional and even global implications.

Control from national level shifts to other subjects such as multinational or global companies and international organizations. They have come with their own interests to obtain profits. Determines the only global market situation, the main feature of which is adjusting to destroy not retardation, and retarded. Weakening economic power of nation states without compensating capacity of international and supranational entities increases the vulnerability of national economies, their dependence on processes in neighboring countries and leading to the rolling economic crisis from continent to continent, forming their endless waves and creating with each depression or recession threat of collapse of the globalized world.

Nevertheless, if global corporations transform competition in total monopolization, the economic cluster systems can transform competition in cooperation integration without destroying healthy competition as the driving force. Network national economy is a powerful engine of social and economic growth and the mechanism of national security in the face of total corporate globalism.

Thus, global economic revolution and the transition to the knowledge economy require new strategic decisions at both the national and international levels. Folk market business should be the basis of the updated economy.

References:

1. Bilous O. G. *Globalization and National Development Strategy* / O. G. Bilous. – K., 2014. – 301 p.
2. Brzezinski Zb. *Choice: Domination or Leadership* / Zb. Brzezinski, 2004. – 256 p.

ЕКСПОРТНА СТРАТЕГІЯ УКРАЇНИ НА ПЕРІОД 2017-2021 РОКІВ – ПЕРСПЕКТИВИ ДЛЯ РОЗВИТКУ МОРЕГОСПОДАРСЬКОГО КОМПЛЕКСУ

Ю.В. Хаймінова, к.е.н., доцент

Національний університет «Одеська юридична академія»

Розробка експортної стратегії є своєчасною реакцією на негативні тенденції у зовнішньоторговельній сфері України – тривалу імпортозалежність української економіки, падіння обсягів експорту товарів, сировинну спрямованість українського експорту тощо. До публічного розгляду представлений текст «Експортна стратегія України: Дорожня карта стратегічного розвитку торгівлі на період 2017 – 2021 років» (Стратегія), робочий проект додатку до проекту розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Експортної стратегії України: Дорожньої карти стратегічного розвитку торгівлі на період 2017-2021 років» – Плану завдань та заходів із реалізації Експортної стратегії України: Дорожньої карти стратегічного розвитку торгівлі на період 2017-2021 років [1].

Основною метою Стратегії є перехід України до експорту наукомісткої інноваційної продукції для сталого розвитку та успіху на світових ринках. Відповідно до мети сформовані ключові стратегічні завдання та запропоновано план дій щодо їх виконання. В документі проаналізовано тенденції зовнішньої торгівлі України, стан інвестиційного, інноваційного, макроекономічного середовища, ринку праці – чинників, що впливають на формування та розвиток експортного потенціалу України, проведено огляд національної, галузевої та регіональної стратегії та планів розвитку, торговельної політики та напрямів підтримки зовнішньої торгівлі. Особлива увага приділяється аналізу чинників низької конкурентоспроможності українського експорту та визначенню відповідного плану дій.

Одним з чинників, який гальмує розвиток експорту, є недостатня та застаріла транспортна інфраструктура. Так, зазначається, що високі портові збори значно погіршують конкурентоспроможність українських портів, внутрішні перевезення є найдорожчим компонентом експорту для суб'єктів господарювання. Як наслідок, ця складова логістики негативно впливає на конкурентоспроможність українських експортерів. В Стратегії для розвитку транспортної інфраструктури пропонується закінчити розробку та прийняти транспортну стратегію України, визначити пріоритетні проекти розвитку та модернізації транспортної інфраструктури за такими основними напрямками: створення «Транспортного коридору Великого шовкового шляху», внутрішні водні шляхи (річкові порти), українські залізниці, регіональні аеропорти.

В Стратегії справедливо зазначається, що останні кілька років Україна концентрує свої зусилля на створенні сприятливих умов для торгівлі на ринках ЄС. Для диверсифікації напрямків експорту необхідно проаналізувати можливості, які можуть відкрити ринки з високим потенціалом зростання, наприклад Китаю та Індії. У довгостроковій перспективі слід передбачити можливість укладання нових угод про вільну торгівлю з певними торговельними партнерами на ринку АТР. Залучення України до участі у Великому шовковому шляху сприятиме відновленню транзитного потенціалу як основи розвитку експорту транспортних послуг.

Слід зазначити, що транспорт не слід розглядати тільки як складову, що забезпечує розвиток експортного потенціалу. Транспортні та логістичні послуги мають високий попит на світових ринках. Експорт морських транспортних послуг, продукцію суднобудування слід розглядати перспективним напрямом підвищення експортного потенціалу. В Стратегії поза увагою залишилась проблема розвитку морського судноплавства, морських портів та судноремонтних та суднобудівних заводів (хоча продукцію машинобудування в тому складі і для морських суден, виокремили серед перспективних експортних галузей економіки). Обсяг експорту морських перевезень в 2016 р.